

Олена Кравцова

МІЯ ТА ЇЇ ЕВЕРЕСТИ

Олена Кравцова
МІЯ ТА ЇЇ ЕВЕРЕСТИ

У музиці тільки сім нот, і кожна важлива. Нота **Mi (miraculum)** може бути різною: вона є дієзною, є бемольною, але жоден музичний твір не може без неї. Мія – дівчинка-диво, дівчинка-Сонце, яке їй не набридає малювати усе своє життя. Мія – дівчинка-Світло. Вона з іншої планети. Її домівка – Еверест, який щомиті різний: то схильовано визируючий з-під панамки, то впевнений захисник Міїних мрій. Вона щомиті долає свої Еверести і вірить у щось своє, особливе, те, що не зрушити, те, що веде у світ волошкових дощів та прозорих метеликів, які вигадують добрі оповідки...

Присвята дітям-аутистам, які живуть у своєму світі, сповненому протиріч, мовчання, та багато чого, що нам, дорослим ще доведеться розгадувати...

Її Еверест

Мія – шестирічна дівчинка, що любить гранатовий сік дужче за персиковий, який любить її брат Критас. Мія – дівчинка-сонце, дівчинка Сонця. Вона аутистка, але вона незвичайна аутистка, вона велика фантазерка, і вона просто любить гранатовий сік дужче за персиковий...

Мія знає як зав'язувати шнурки, і це справжнє досягнення, адже Критас у свої 10 заправляє свої просто у кросівки. Мія – дівчинка дієва: вона малює Еверест. Щоразу у неї він виходить різний: то поза хмарами, то під добрячим шаром чорнозему, то замість голови у мальованого голубим кота. Щоразу Мія шукає той Еверест, і щоразу вона його знаходить. Бо вона – Сонце, а Сонцю легко знайти те, що десь ховається...

Критас схвильовано поспішає додому: у нього передчуття, що щось має статися. Думки спотикаються одна об одну, як кросівки наступають то на один шкурочок, що вибився з ритму, то на другий, який літає туди-сюди, весело підстрибуючи та сміючись над білявим підлітком, який досі не навчився порядку. Критас не чує свого серця, він майже летить, не за правилами перетинаючи вулицю, збиваючи осінні листя, яке нерухомо до нього грілося на осінньому сонці.

Мія малює Еверест. Вона не вміє говорити горлом, вона говорить гирлом. Мія – сонячна річка, що оповита спокоєм та терпким запахом в'ялого листя, яке ще з тієї осені лишилося у спокійному закутку ріки на ім'я Мія.

Вона малює Еверест. Вона знає, що Еверест там, де вона зараз: у кутку, на шпалерах, які давно вже перетворилися на полотно для нього, єдиного, для Евересту...

– Як ти? Не голодна? Не холодно тобі? Рученята посиніли аж! Нащо взяла холодну воду?! Ну як так можна! Я ж просив не брати мої фарби! Чому взяла масло? Ну я ж просив! Акварель? Масло таки? Гарно виходить! Чому чорний? Сумуєш знов? А, тут і синій є... Гарно!

А білий? Додаси білий? Неначе снігом, так? Дуже гарно! То ти як, не голодна? А капці де? А, ось один... А другий? Ти брала молоток? Цвяхи... Що ти де робила тим молотком? Так, я ще такого не бачив: нащо ти прибила до шафи капця? Щось нашкрябано тут... «Е... Ре...т». Що за «Ерет»? Це хто? Це що? Не розумію... Ти не голодна?? У мене ще урок гітари. Прийду за дві години. Ти ж нічого більше не учвериш тут, обіцяєш? Цьом, я не затримаюся!!

Мія розумним поглядом проводить брата за двері і продовжує свою подорож. Вона малює Еверест. Свій Еверест. Сьогодні він такий: чорний, потім синій, потім біла цятка збоку. Він високий. Він низький. Він красномовний. Він німий. Він холодний. Він осяяний сонцем. Він прибитий до шафи капцем. Він невловимий. Він – перше слово, нашкрябане цвяхом. ЕВЕРЕСТ – то брат не уважно прочитав просто.

І ця вершина взята!

Лист

– Мія, ти спиш? – ледь чутно покликав сестру Критас.

– Млііііяая, я ж знаю, що не спиш: он під ковдрою ногами теревениш!

Слухай, тут мені одна дівчинка написала... Ну, не лист, якщо чесно. Ну так, пару речень. Написала, що я гарно на гітарі граю... Вони нещодавно переїхали. Пам'ятаєш, ми йшли вигулювати Мерса, а коло будинку розвантажували меблі? То вона. Руда така, розпатлана... Смішна... Мія, не спиш?

Мія принишкла. Ноги повільно склала одна до одної і чекала, майже не дихаючи.

– Ти... той, не переживай. Я ж не женитися зібрався. Просто мені приємно, розумієш. Хм... Така руда... Смішна така... Сподобалося їй... Чуєш, сестро? Сподобалося їй, кажу, як я граю... Чекай, а що я тоді грав? Ту нудну баладу? Точно! І каже, що їй сподобалося?? Отакої... Треба буде там всередині попрацювати з акордами. Трохи ковтаю я там. Завтра гляну, що там по нотах... Я ж напам'ять граю... Так, треба буде...

Критас заснув з посмішкою на вустах.

Діти дорослішали...

Руда

– Міє, це Сідера. Сідера, це моя сестра Мія. – Критас дещо знервовано представив свою подружку.

– Привіт, Мія! У тебе класні шорти. У мене теж такі колись були, – руда дівчинка теж намагалася приховати свою знервованість. – Критас мені багато про тебе розповідав. Казав, що ти гарно малюєш. Покажеш?

Мія сиділа у кутку біля свого намальованого на стіні Евересту і розмішувала паличкою фарби. Здавалося, вона нікого не чує та не бачить. Поряд спав Мерс.

– Міє, будь ласка, покажи, що ти малюєш, – майже благав брат. – Вона зараз задумалася про те, яким кольором малюватиме... Міє, а що ти малюватимеш?

Мія крадькома глянула на Руду, потім на брата, зітхнула і продовжила розмішувати фарби.

– Гаразд, не хочеш показувати, не треба. Вона не в гуморі сьогодні, розумієш? Але вона дуже гарно малює. На усіх її малюнках сонце! Класно вона сонце малює! Ніхто так не вміє! – сказав хлопець і підморгнув Сідері. Сідера усміхнулася.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Олена Кравцова

МІЯ ТА ЇЇ ЕВЕРЕСТИ

